

Indvending, nemlig den, at det ikke var ham klart, hvorledes der skulde værnes om Rigsdaagens Ret til at udøve Indflydelse paa Kassebeholdningen, naar denne ikke saaledes var under en særlig Ministers Bestyrelse. Jeg beder nu ogsaa særligt den ærede Landsstingsmand ikke at troe, at jeg vil indlade mig i nogen Strid med ham, naar jeg nu modtager den af ham ytrede Mening. Jeg mener, at al den Ret, som med nogensomhelst Føie burde og kunde ønskes og burde være tilstede for Kongerigets Lovgivningsmagt, er fuldstændigt hjemlet ved den Ordning, som ved den omhandlede Lov nu kan ventes at ville komme istand. Jeg beder den ærede Landsstingsmand saavel som Andre, der i den Henseende muligt maatte sympathisere med hans Betyrning, at de ville opkaste sig det Spørgsmaal, hvorledes Sagen vilde staae, hvis det Tankesperiment, som jeg igaar tillod mig at anstille, var bleven virkeliggjort, hvis Kongeriget havde henvendt sig til Banken eller til en privat Mand — thi selv en saadan Forestilling kan man have Lov til at fremsætte — til en privat Mand, der havde paataget sig at være Banquier for Kongeriget. Den Omstændighed, at man saa eengang for alle havde truffet en Afgjørelse med ham om, at han skulde oppebære Ens Indtægter og igjen udbetale de Udgifter, som man naturligtvis selv alene forbeholdt sig Ret til at anvise, den kunde da paa ingen Maade medføre, at man tillige skulde forbeholde sig Ret, og i modsat Fald anses for brøstholden, til at gaae i hans Kasse og forlange, at han til enhver Tid skulde forklare, hvor de Penge vare henne, som man, naar man gjorde Regningen op, saae, at man havde tilgode; han vilde naturligtvis ikke have Noget at bestille med en saadan vanfælig Person; han vilde naturligtvis sige: Naar jeg paa den Maade altid skal lade mig kontrollere, saa vil jeg ikke indlade mig i det hele Forhold. Jeg troer at have Credit nok til at indstaae for disse Penge, jeg skal til enhver Tid have Penge nok til at betale de mødende Udgifter; men at bruge det, som jeg har under mine Hænder, som jeg bedst kan, naar jeg svarer lovlige Renter deraf, det maa man giøre mig Lov til, og jeg maa være stillet accurat under

saamme Forhold som enhver Anden, der har Penge ihænde paa en vis Betingelse; jeg har dem nu paa den Betingelse, at jeg skal svare en Rente af 3 pCt. af det Beløb, jeg har udover det, der danner den engang fastsatte Sum; dermed er min Forpligtelse færdig, og hvorledes jeg ellers bærer mig ad med Pengene, det er den virkelige Eier, ikke af disse Penge, men af Fordringen paa mig, aldeles uvedkommende. Naar der paa ingen Maade lægges nogen Hindring i veien for, at den vedkommende Eier af Pengene — og han alene kan drage ud af dem — kan anvise paa dem, saavidt han vil, naar det kun hjemles ham, at han faaer de engang stipulerede Renter af de Penge, som tilfældigtvis til en vis bestemt Tid kunne være indstaaende, saa troer jeg, at Alt, hvad der fra hans Side kan fordres, er fuldkommen fyldestgjort. Det maa erindres, der ikke kan gaaes med Hensyn til den tilfældige Ophobning af Pengene; der er i Lovforslaget sagt, at 1,200,000 Rd. skulle staae inde — jeg gentager det — ikke for at gjøre Monarchiet nogen Tjeneste med disse 1,200,000 Rd.; thi det er antaget, og det vil maaskee snart vise sig, om denne Antagelse er fuldkommen berettiget, at de ere nødvendige til at dække de løbende daglige Udgifter. Der er sagt, at Overskudet skal forrentes paa den Maade, men ikke hvad der overstiger 1,600,000 Rd.; at der er taget noget Mere end 1,200,000 Rd., har sin naturlige Grund deri, at man ikke paa nogen Maade kunde finde det hensigtsmæssigt stadigt at tvinge een Landsdeel til at reallisere Activer for at forøge sin Kassebeholdning. Det maa huskes, og det er det, som der maa tages Hensyn til, at man maa faae de forskjellige Landsdele til at have de engang normerede Beløb stadigt i Kassen; naar de gaae ned under det, maa der skydes til; men hvad de have Mere i Kassen, maa være en ligegyldig Sag, maa være afhængigt af de forskjellige Lovgivningsmagter; det maa kunne ordnes paa forskjellig Maade i de forskjellige Landsdele. Men, naar man sætter en saadan Ordning for en Landsdeel, at den strax hvert Kvartal, naar det viste sig, at det Minimum, der skulde være i Kassen, var overskredet, skulde sætte dette i